

שיחות קודש

שיעורים בספה"ק 'מאור עינים'
שנמסרו ע"י ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

וישב – תשפ"ב

©

כל הזכויות שמורות
אין להעתיק ללא אישור
בכתב מהמוציא לאור.

טלפון להערות ותיקונים:

0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

פֶּבּוֹן

נתגבות החסידות

ספינקא

רחוב הרב יעקב

לנדא 11

בני ברק

הקונטרס יצא לאור

על ידי הרב יצחק טווערסקי
שליט"א

פרשת וישב.....1.

שיעור א'.....1.

- 1.....ההשפעות יורדים אלינו עם כאבים ויסורים.....
- 1.....בכל עולם בוחנים אותך האם אתה ראוי לזה או לא.....
- 1.....סיפור עם הגוי בליל הסדר.....
- 1.....עם קצת סבלנות בסוף מקבלים.....
- ז.....אדם שחי עם הקב"ה לא סובל כלל.....
- ז.....ככל שזה מגיע ממקום יותר גבוה יש על זה יותר ביקורת.....
- ז.....הכאבים הם מבחנים האם אתה הולך עם הקב"ה או לא.....
- ז.....הסבל תלוי ברמת הבטחון שלך בהקב"ה.....
- ח.....המסרקות של ברזל התחילו הרבה לפני זה.....
- ח.....אדם שלא נכנע סובל הרבה יותר.....
- ח.....כפי גדול השפעה ככה גדול הקטרוג.....
- ח.....יש בוטח יש מבטיח ויש מובטח.....
- ט.....התיקון הוא התפילה.....
- ט.....אפשר לחיות את התפילה כמציאות ואפשר כסיבה.....
- ט.....אם לא קבלו את התפילות שלך הסיבה הוא כי זה עדיין עובר בדיקות.....
- ט.....משה רבינו שרצה ללכת נגד הטבע היה צריך לעבוד קשה להשיגו.....
- ט.....התפילות עוזרים ומביאים ישועה.....
- י.....בעת ניסיון אסור לברוח אלא צריכים הרבה סבלנות.....
- י.....בכל עולם בוחנים את הנקי כפיים שלך.....
- י.....הקב"ה רוצה להביא השאלה האם אתה רוצה או לא.....
- י.....אדם שעושה דברים שלא ביושר פוגם בשם טוב שלו.....
- יא.....אדם שרוצה לפרסם את עצמו מוריד בזאת את השפעה מאת הקב"ה.....

שיעור ב'.....יב.

- יב.....הכאבים הם ניסיונות מהקב"ה.....
- יב.....יש שלושה סוגי השפעות.....
- יב.....גם אתה בעצמך אסור לדעת מזה.....
- יב.....על ידי הכנעה נעלמו כל הארבע מאות איש של עשו.....
- יב.....במקום לבטוח בסיבה צריכים לבטוח בהקב"ה.....
- יג.....אנשים שבטוחים במעבידים שלהם מביאים עליהם צמצום.....
- יג.....בביטחון יש חלק חיובי וחלק שלילי.....
- יג.....היתר נקרא לחיות לגמרי עם הקב"ה.....
- יג.....אסור לצמצם את צינור השפע.....
- יד.....אדם שחי עם הקב"ה יהיה לו שלוה.....
- יד.....אדם צריך להרחיב את המציאות לסיבה.....
- יד.....אדם שנמצא בגשמי הפרנסה שלו מגיע בגשמיות.....
- יד.....המפת הכי גדול הוא להכניס יראת שמים ביהודי.....
- יד.....לפעמים אנשים מאבדים את הראש ונכנסים לעוד יותר צמצום.....
- טו.....סיפור עם האחים הקדושים.....
- טו.....אדם צריך לדעת שהוא מקבל פרנסה מבעל הרעון בעצמו.....

- טו..... אסור לאדם שיתקע בעצמו
- טו..... השפעה של הקב"ה בא עם עצמו גדול
- טו..... מבקשים מהקב"ה אל תעמוד במשפט עמו
- טז..... אדם שדבוק בחי החיים גם הוא בעצמו נהיה חי ממש
- טז..... תלמידי חכמים לא צריכים להסתובב בבתים
- טז..... אדם שחי עם הקב"ה השפע שלו מגיע ממקומות גבוהים מאוד
- טז..... אדם בעצמו הוא הסגולה

ז' שיעור ז'

- יז..... אדם צריך לדעת שהמסחר אינו אלא אמצעי ואין בו שום כוחות
- יז..... שפע שבא בלי עצמו נסתלקו משם קטרוגים ודינים
- יז..... אדם שחי עם הקב"ה מקבל ישר מרצון העליון
- יז..... אדם שנשבר סימן שלא חי עם הקב"ה
- יז..... רצון הוא מקום מופשט בלי שום עצמו כלל
- יח..... בשמחה אפשר להגיע ולזכות לשפע גדול
- יח..... מה לא עושים בשביל פרנסה
- יח..... איך יש לצדיקים כסף לרוב בלי לעסוק במשא ומתן
- יח..... המגירה של אהבת שלום
- יט..... כמה שאדם מוכן להפשיט את עצמו ככה יקבל
- יט..... השיינע אידן לא קבלו את המן ליד דלת ביתם
- יט..... ד' צלך הקב"ה משפיע לך לפי הבטחון שלך
- יט..... סיפור עם הבני יששכר
- יט..... רק על ידי אמונה אפשר להחזיק מעמד
- כ..... גם הצדיק בעצמו לא יודע מאיפה יש לו השפעות
- כ..... צדיקים יכולים להיות רואה ואינו נראה
- כ..... אדם שמספר לכולם עוצר בזאת את ההשפעה שלו
- כ..... בימין יש גם אורך ימים וגם עושר וכבוד
- כא..... נראה לעין נקרא שאתה הולך ומספר לכולם
- כא..... הצדיקים לא מספרים ולכן לא כתוב אצלם עושר וכבוד
- כא..... אדם שחי מעל הטבע מקבל מיד ממקור הרצון והשפע
- כא..... הלא נודע בא לעזור לך להגיע להקב"ה
- כא..... אדם שחושב את עצמו יותר גדול מהאות לא יכול להיכנס לשם
- כב..... מקבלים את השפעות על ידי סיבה גשמית
- כב..... אדם שמתפלל פותח בזאת את צינורות השפע

כ' שיעור ד'

- כג..... השפעות עוברים בתי דינים
- כג..... צריכים לקבל מהקב"ה בלי שום שיתוף כלל
- כג..... מספיק להיות את הסכנה בכוח ולא צריכים בפועל
- כג..... הברכה נמצא רק במי שבוטח בהקב"ה
- כג..... ככל שזה יותר סמויה יש יותר ברכה מצויה שם
- כד..... אדם שעסוק בספירה גורם עצמו לעצמו
- כד..... צדיקים אין להם שום דבר ממילא חיים עם הקב"ה
- כד..... לא צריכים לרדת עד פרוטה אחרונה

- וכדי שיהיה ברצף תלוי בהסתכלות שלך ..... כד
- אדם שמשחרר יהיה לו יותר שפע ..... כה
- אחד שחי עם הקב"ה אין לו שום צמצום כלל ..... כה
- כאשר כולם יודעים על הפרנסה שלך יהיה לך צמצום ..... כה
- צריכים לעשות מעשה ..... כה
- אדם שנותן צדקה מקבל ברכה בעסק שלו ..... כו
- אדם שנותן צדקה פותח ערוץ עם הקב"ה ..... כו
- ריק נקרא מופשט מלבושים ..... כו
- הקב"ה עשה צמצום מדיוק בשבילך ..... כו
- אדם צריך לדעת שהקב"ה ממלא לו את החיסרון שלו ..... כז
- אדם לא נותן צדקה כי הוא מתחמק מזה ..... כז
- אדם צריך לחיות נשמה ולא גוף ..... כז
- סיפורי צדיקים על צדקה ..... כז
- איך אפשר לפרוש מעשר ..... כח
- הקב"ה יתן לך כ"כ מהר שלא תיידע מזה כלל ..... כח
- לא יהיה מצב לספור את הכסף ..... כח
- צריכים לעזור לרבי מאיר בעל הנס ..... כח

פרשת וישב

שיעור א'

יום ה' יד' כסליו פרשת וישלח

ההשפעות יורדים אלינו עם כאבים ויסורים

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במסכת תענית). למדנו אתמול שכל השפעה שהקב"ה נותן לנו חייב לעבור עם כאבים ויסורים וקשיים, יש דברים שזה ישירות מהקב"ה וזה מגיע עם כאבים חזקים, כמו חבלי לידה, ארץ ישראל, תורה, עולם הבא, גשם, שכל אלו נקנים ביסורים, וכל אלו הקב"ה השאיר לעצמו כמו מפתח של לידה מפתח של פרנסה ושל תחיית המתים.

בכל עולם בוחנים אותך האם אתה ראוי לזה או לא

וכן בכל קיבול ההשפעות מלמעלה. כפי גודל ערך ההשפעה כך גודל הקטרוג. היות שזה יורד מלמעלה זה עובר הרבה עולמות בדרך, ובכל עולם בוחנים אותך אם אתה זכאי לאותו השפעה או לא, ראוי ולא ראוי תלוי באדם בעצמו, אדם שחי שלית אתר פנוי מיניה ויודע שהקב"ה רוצה לתת לך וככה תגיע לתפילה ותהיה מחובר להקב"ה ותיידע שזה המהלך והעדר קודם להוי-ה, ואז לא תישבר ולא תברח אז תקבל השפעה.

סיפור עם הגוי בליל הסדר

כידוע הסיפור שהיה יהודי שהסתובב ביערות, יום אחד פגש גוי אחד ואמר לו תבוא ליהודים ואני ילמד אותך איך עושים כסף. הגוי התחפש ליהודי והתחילו להסתובב ביחד, כל השנה אמר לגוי כמה שכולם נותנים לאכול זה כולם לעומת ליל הסדר ששם יהיה לך אוכל בשפע. הגוי המשיך להסתובב עם חברו, וכשהגיע חודש ניסן התחיל להיות רעב כי בבתים הפסיקו לתת אוכל לאורחים וחיכה מאוד לליל הסדר כדי לאכול כמו שצריך.

ערב פסח הם סיכמו ביחד שאני הולך למקום אחד לאכול ואתה למקום אחר וניפגש מחר במקום זה וזה ונדבר ונסכם איך היה ליל הסדר. הגוי נכנס לבית של אחד היהודים שהזמינו אותו, וראה שולחן ערוך עם כל טוב, ועשה קידוש עם כולם, ומרוב שהיה רעב שתה כמה כוסות בפעם אחד, אבל חיכה מאוד לסעודה ואמר לעצמו כנראה שזה מגיע עוד מעט, בינתיים רואה שמתחילים לומר דברי תורה ולא ידע מה לעשות, אבל פתאום רואה שמחלקים חתיכה קטנה של תפוחי אדמה, ואכל הרבה מרוב שהיה רעב מאוד. ואחרי זה שוב ראה שאומרים תורה וסיפורים. ולא ידע מה לעשות.

עם קצת סבלנות בסוף מקבלים

בסוף רואה כבר שהולכים ליטול ידיים לאכול את הסעודה והלך לאכול מצות עם כולם, אבל הוא כבר רעב מאוד ואמר לעצמו כנראה שממש עכשיו יבוא כבר הדברים הטובים. אבל אחרי כמה דקות מכניסים לשם מרור והוא לא יודע מה זה והתחיל לאכול ולהיחנק מזה מרוב חריפות שהיה שם, ומרוב כעס קם הפך את השולחן וברח משם. כל עוד נשמתו בו הלך לחפש את חברו היהודי. והתחיל לצעוק עליו אתה עובד אלי לא נתנו לי שום דבר לאכול, אמר לו

היהודי מה ברחתי אחרי המרור, או ווי אם היה לך עוד קצת סבלנות הייתי מקבל שולחן ערוך עם כל טוב שרק יכול להיות בעולם.

אדם שחי עם הקב"ה לא סובל כלל

דהיינו השפעות עוברים קשיים ויסורים מעברים וכאבים עד שזה מגיע אלינו, אלא אנחנו צריכים סבלנות לכל דבר. יש ניסיון ויש מסביב הניסיון, ר' אשר אומר שהניסיון אדם לא בוחר כלל כי אלוקים ניסה את אברהם, כל פעם שיש העדר הסיבה לכך הוא שהקב"ה רוצה להביא הוי-ה אחרי זה, אלא הוא מנסה אותך לפני זה האם אתה הולך עם הקב"ה או לא, אדם שיודע שזה המהלך וחי ואני תפילה ויודע שזה המהלך אז הוא לא סובל כלל, אדם שנוסע מחוץ לעיר כדי לאסוף כסף, אפילו שיש לו קשיים בדרך אבל לא קשה לו כי הרגש שלו תפוס בכסף שהולך לעשות, אמרנו **מהפרי הארץ** שאדם שתפוס ברגש אחד לא יכול להרגיש שום כאב או קושי, שכם בת חמור היה חפץ בה ודבק בה וחשק בה ואז לא הסתכל על שום דבר, אותו דבר בעבודת השם יתברך אדם צריך להיות מוכן להפקיר את עצמו ואת הבריאות שלו ואת הכסף שלו העיקר להגיע לשם.

ככל שזה מגיע ממקום יותר גבוה יש על זה יותר ביקורת

אבל ברגע שאדם חי שהכאב שהוא עובר הוא לא בשבילו אלא בשביל להגיע להקב"ה, וכמו שר' אשר היה אומר שהכאב שאדם עובר הוא לא יותר מלק לעומת הכאב שיש להקב"ה מהפגמים שלי, והיות שהוא נותן לנו דברים ואנחנו לא מחזירים אותם אליו, והוא רוצה לראות האם אנחנו חיים אתו או לא, אז ככל שאדם חי עם הקב"ה הוא יקבל אותו הרבה יותר מהר, וכן כל ציר מזרז את הלידה, ולמה יש לנו כ"כ הרבה כאבים, אלא בכל עולם שהם עוברים עוצרים אותם ובוחנים האם מגיע לך או לא, וזה לא אומר שהתפילות שלך לא פועלים אלא הם עובדים מצוין, וככל שזה מגיע ממקום יותר גבוה זה עובר עוד יותר ביקורת מרגיל, וכמו לידה שזה קשה מאוד.

הכאבים הם מבחנים האם אתה הולך עם הקב"ה או לא

וכמו כשנכנסים לבנק ורוצים הלוואה אז הלוואה קטנה כל פקיד יכול לאשר לך אותו, ואם רוצים משהו יותר אז צריכים ללכת למי שהוא ממונה על הפקדים, ואם רוצים עוד יותר אז צריכים ללכת למנהל וכן הלאה. דהיינו כל פעם בוחנים אותך עוד יותר האם אפשר לתת לך או לא, וכן כשיורד השפעה מלמעלה בוחנים אותך כל הזמן מחדש האם מגיע לך או לא, א"כ הכאבים הם בעצם מבחן האם אתה הולך להחזיר זאת להקב"ה ולדעת שהוא נותן לך את זה או לא.

הסבל תלוי ברמת הבטחון שלך בהקב"ה

הסימן הוא אם אדם בועט או לא, הקב"ה נתן לגויים מצוה קלה ושמה סוכה, ומיד כשנהיה חם הם יצאו משם ובעטו בזה. דהיינו שבעצם הם לא חיפשו כאן את הקב"ה בעסק אלא העיקר לצאת ידו חובתו, וממילא מיד שמשוהו לא הסתדר להם מיד בעטו. א"כ כל פעם שיש לנו ניסיון אז כמה לסבול ואיך זה יהיה ומה יהיה זה תלוי ברמת הבטחון שלך בהקב"ה, וברגע שחיים עם הקב"ה זה מוריד את הסבל מהניסיון.

המסרקות של ברזל התחילו הרבה לפני זה

ולא רק זה אלא כמו שאמר ר' אשר על רבי עקיבא שהיו מסרקים את בשרו במסרקות של ברזל. שזה לא התחיל אז אלא כל פעם שהוא פתח את היום ולא מצא חלב היה בשבילו מסרקות של ברזל, כי הוא היה חי שהקב"ה חייב לתת לו את זה, וכל פעם שהוא פגש את הקב"ה זה מביא לאדם שמחה ואושר עוז וחדווה במקומו. בהתחלה זה היה בדברים קטנים ואחרי זה אמר כל ימי הייתי מצטער מתי יבוא לידי ואקיימנה, והיות שהקב"ה הוא אין סוף ב"ה וכדי להגיע לשם צריכים לעבור הרבה מעברים וכאבים, ואין מצב לדעת האם אני גדול מחבירו או לא אלא אני יכול לדעת איזה יצרו גדול הימנו, ויצרו גדול הוא רק כדי לבחון אותך האם אתה עם הקב"ה ואתה חי שלא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסדך לראות שחת, או שאתה חושב ליפול שם.

אדם שלא נכנע סובל הרבה יותר

וברגע שחיים ככה עם הקב"ה בזה מקצרים את הסבל, וזה רק אם אתה חי שאתה לא יכול ואתה מבקש מהקב"ה תעזור לי, בזה מקצרים את הסבל, ואז הרווח בין הסבל לישועה הוא הרבה פחות ומתקצר כל הזמן, וככל שאדם סובל יותר הסיבה לכך הוא כי אתה לא נכנע, וכן כל ציר הוא לא מציאות אלא סיבה, וכן כל כאב שיש לאדם בעת ירידת השפע הוא לא יותר מסיבה להגיע להקב"ה וזה לא מציאות כלל, והוא רוצה לנסות אותך האם אתה חי עם הקב"ה או לא, וברגע שאדם חי כגמל עלי אמו וטוב לי כי עניתי למען אלמד חוקיך, והסבל לא מגיע כדי להעניש אותי אלא להגיע לחוקיך כי פשוט אין דרך אחרת להגיע להקב"ה רק דרך הסבל, א"כ ברגע שעובר את המבחן אז לא רק שהוא לא סובל כלל אלא הוא מגיע לואני קרבת אלוקים לי טוב.

כפי גודל השפעה ככה גודל הקטרוג

וכן נמי בפרטיות, לכל אחד ואחד שנשפע לו פרנסתו, דהיינו כל דבר שאתה צריך לפי גודל השפעה ככה גודל הקטרוג, כל אחד ואחד כשקם בבוקר בעצם הוא מחפש פרנסה, וזה כמו גשם, שענין השפעת הפרנסה היא בחינת אחת עם ירידת גשמים, שהגשמים הן נקראים גם כן פרנסה. שגם בהשפעת הפרנסה נתעורר הקטרוג, עבור, שאופן ירידתו ממקום הגבוה להמקבל, הוא דרך השתלשלות עולמות. וכמו גשמים כשזה יורד מגיע קטרוג לעולם, אותו דבר פרנסה כשזה יורד יש קטרוג ובוחנים אותו לפני כל עולם ועולם.

יש בוטח יש מבטיח ויש מובטח

לפני כל עולם מתחיל דיון מחדש האם מגיע לך או לא, ובעולמות הוא צמצום, לדון את המקבל אם הוא ראוי לזה השפע היקרה. וכמו שכתוב מהבעש"ט הק' אשרי הגבר אשר שם ד' מבטחו, מסביר הדגל מחנה אפרים שיש בוטח יש מבטיח ויש מובטח, בוטח נקרא אדם שבוטח בהקב"ה, מבטיח הוא הקב"ה שבו בוטחים, והמובטח הוא איפה שיש לך הכאב, דהיינו בעצם כבר יש לך מבטיח בהווה אלא רוצים לבחון אותך האם אתה חי עם הקב"ה או לא, וברגע שאתה חי אז אתה מגלה את המבטיח שהיה לך לפני זה, והקב"ה רוצה שתגיע להכרה שמה שיש לך הוא לא יותר מסיבה וזה לא מציאות כלל.

התיקון הוא התפילה

א"כ ברגע שמתעורר לאדם דינים הוא צריך לדעת שזה בגלל ירידת השפע שהוא מקבל עכשיו, אם זה בפרנסה או בגשם או בלידה או תחיית המתים או תורה, כל הדינים שמתעוררים בשעת ירידת השפע איך אפשר להמתיק אותו, ולכולן, התיקון הוא התפילה, יש תפילה של אנשי כנסת הגדולה, ויש תפילה של ואני תפילה, שע"י התפילה נמתקין הדינים, כנודע זה במקום אחר באריכות אופן המיתוק.

אפשר לחיות את התפילה כמציאות ואפשר כסיבה

ואיך דוד המלך חיבר את ספר תהילים, אלא הוא ידע שכל ההשפעה שיש מתחיל מאותיות, כי באורייתא ברא עלמא שזה אותיות התורה, ומה שתיקנו אנשי כנסת הגדולה זה בעצם אותיות שצריכים לעורר אותנו, אפשר להסתכל על התפילה כמציאות ואז בעצם קשה מאוד להחליט שעל ידי זה מתחברים להקב"ה, אבל אפשר לחיות שע"י התפילה מגיעים להקב"ה שזה ע"י האותיות ורחמנא ליבא בעי. כידוע הסיפור שהגיע ילד אחד להבעש"ט הק' ואמר לו שהוא לא יודע כלום רק לצפצץ, אמר לו הבעש"ט הק' שתעשה לפחות את זה. ובסוף הוא הגיע הרבה יותר גבוה מכל אלו שהתפללו והוציאו אותיות בפה מלא.

אם לא קבלו את התפילות שלך הסיבה הוא כי זה עדיין עובר בדיקות

וכל זה, אם התפילה רצויה והגונה. אדם שרוצה להגיע להקב"ה הוא מקשיב לתפילות שלו, כפי ערך מעלת תפלתו, שזה החיבור להקב"ה, כך הוא התיקון וההמתקה, ואם לא נהיה לך התיקון והמתקה הבעיה הוא שלא קבלו את התפילות שלך אלא שזה כרגע עובר מבחנים בין עולם לעולם, להיות נמשך תמיד למטה מעולם לעולם עד המקבל הוא. ובכל עולם חוזרים ודנים, נכון שכבר עבר כמה מקומות אבל עכ"ז עדיין עוברים אנו מפקיד לפקיד עוד פעם ועוד פעם, וכמו אצל בנק אפילו שמקבלים אותך אבל תמיד צריכים להביא עוד טופס ועוד טופס עד שמשוהו זכאן, ועל כן צריך לחזור ולהתפלל תמיד.

משה רבינו שרצה ללכת נגד הטבע היה צריך לעבוד קשה להשיגו

דהיינו כל דבר אנחנו פועלים בתפילות, אפילו משה רבינו התפלל תקט"ו תפילות כדי להיכנס לארץ ישראל, ובאמת כתוב במדרש שאם היה מבקש עוד תפילה אחד היה כבר נכנס לארץ ישראל, ולמה היה צריך להתפלל כ"כ הרבה תפילות, אלא היות שרצה ללכת נגד הטבע היו צריכים לעבוד מאוד קשה להשיגו, דהיינו היו צריכים לעבור המון בתי דינים עד שיאשרו את הבקשה שלו, ולמעשה אמר לו הקב"ה שכרגע הרצון שלי הוא שלא תיכנס לארץ ישראל. מצד אחד הקב"ה מתאוה לתפילתן של ישראל, ומצד שני בוחנים אותך האם אתה ראוי לשפע הזה או לא, א"כ כל פעם שזה מתעכב אסור להישבר או שכרגע בוחנים אותך או שכרגע הקב"ה מתאוה לתפילה שלך.

התפילות עוזרים ומביאים ישועה

כמבואר אצלינו כבר מזה הענין במקום אחר, שלא להתיימשך מלהתפלל עוד עבור שלא נענה בפעמים הראשונים, וכמו שכתוב קוה אל ד' חזק ויאמץ לבך וקווה אל ד' עוד פעם ולא להתיימשך כלל. מתפלל ולא נענה שכר קווי בידו יש לו. לישועתך קויתי ד' לישועתך קויתי קויתי ד' לישועתך. התפארת שלמה אומר שרבי צדוק היה צם ארבעים שנה שלא יחרב הבית

המקדש, ואפילו שבסוף זה כן נחרב, אבל אותם השנים שהוא היה צם שלא יחרב אכן זה לא נחרב, וברגע שהפסיק אז באמת היה חורבן בית המקדש. א"כ אדם צריך לדעת שצריכים להתפלל כל הזמן והתפילות עוזרים ומביאים בסוף ג"כ ישועות.

בעת ניסיון אסור לברוח אלא צריכים חרבה סבלנות

כי אף שלא נגלית ההמשכה אצלו, מכל מקום, על ידי אמונה עשה פעולות ההמשכה למעלה, במעברים שהיה צריך לעבור בעולמות העליונים, שנתקרב השפע אצלו מעולם לעולם, יותר מקודם. לפעמים אנשים אומרים שאני ממש מרגיש את זה, למעשה זה לא דמיון לגמרי אלא היות שהוא התפלל הישועה כבר כאן ועוד מעט זה יגלה לכולם. כלומר, היות שההשתלשלות והצמצום הוא באופן של ירידה מעולם לעולם, ובכל עולם הוא צמצום חדש, וממילא זה עובר בתי דינים מחדש, וממילא יש קטרוג חדש. לכן צריך לדעת, שגם אם אינו רואה בעיניו שתפילתו נענית, מ"מ במרומים פעלה תפילה זו, בעולם שבו נמצא השפע כעת, להמתיק הקטרוג שיש שם על אותו אדם, ולקרב אליו השפע. ועל ידי שאדם התפלל עד עכשיו ברגע שמגיע עוד ניסיון לא לברוח ח"ו אלא צריכים סבלנות כל הזמן. ולא לקחת זאת אישי אלא לדעת שזה התהליך, וזה עצמו המתקה.

בכל עולם בוחנים את הנקי כפיים שלך

עכשיו מחדש עוד שלב, שהפרנסה שלך לא תלוי רק בתפילה שלך האם אתה חי תפילה או לא, אלא גם בוחנים את הנקי כפיים שלך, ובמה שמבואר לך גודל הקטרוג שיש במהלך השתלשלות הפרנסה לאדם, אז בדרך כלל קופץ לאדם טריגר ועצבים, ואז אדם מוכן ללכת על שטויות תאוות גניבות ועל שוק השחור, אז תבין גודל הרעה שגורם ח"ו לעצמו, אותו האדם העומד לקבל שפע פרנסתו מלמעלה על ידי שום סיבה, דהיינו משא ומתן וכיוצא בו, אם יש שם באותו משא ומתן, שקר וחסרון מדות, במקום לחיות שם עם יושר אתה חי שם שלא ביושר, וברגע שאתה מכניס שקר זה עצמו קטרוג בשבילך, או שאר פסלנות וזיוף שיש שם ח"ו, אולי זה יעבור לך אבל התפילות לא יעלו כלל.

הקב"ה רוצה להביא השאלה האם אתה רוצה או לא

ר' אשר אמר לי פעם אחד על משהו ששאלתי אותו שזה רק חתימה לבד, והראה לי באצבע שלא. וזה תלוי האם אתה חי עם הדרך או לא, שעל ידי זה ח"ו מגדיל הקטרוג והצמצום להשפע הנשפע לו מבעל הרצון, הרצון שלו זה להביא לך את זה, רק השאלה האם אתה רוצה הרצון שלו או לא, כי בעל הרצון משפיע תמיד לכל חי, מצד הקב"ה אתה מקבל את זה אבל אתה צריך לדעת שבוחנים אותך כל הזמן אם מגיע לך או שלא מגיע לך, רק הוא המקבל עצמו, גורם לו להתעכב השפע ח"ו. ואדם לבד גרם לזה.

אדם שעושה דברים שלא ביושר פוגם בשם טוב שלו

כתוב טוב שם טוב משמן טוב, אדם חושב לפעמים שהוא מוכן לעשות לשני קצת שטיקעל וההוא לא ידע אף פעם שאני עשיתי זאת, אבל אין כזה דבר כי כולם יודעים מה עשיתי, ואז אולי הרווחתי שמן טוב אבל הרסת את השם טוב ממך, והא ראייה שאתה רואה שכולם מתרחקים ממך, ואז מסתובבים ושואלים למה ההוא עזב אותי מה קרה ומה עשיתי כבר, א"כ צריכים לקחת אחריות על כל דבר, ולהחליט או שזה מגיע בגלל שלא התפללתי מספיק, או כי אני לא ראיתי את הקב"ה מספיק, או שעשיתי איזה שמן טוב ומשהו שלא ביושר ובוזה

פגמתי בשם טוב שלך, דהיינו כל אנרגיה שלילי שאדם מוציא זה לוקח ממנו את ההשפעה שלו.

אדם שרוצה לפרסם את עצמו מוריד בזאת את השפעה מאת הקב"ה

וע"ז מוסיף הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זי"ע שאין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, כי ברגע שאדם לוקח לעצמו הנאה וכבוד מזה שהוא מפרסם את עצמו בכל העולם, בזה הוא מוריד מהשפע שהוא אמור לקבל מהקב"ה, ואם כל השפע שלך זה הגאווה שלך אז אתה פוגם בשפע שלך כל הזמן. ר' אשר היה מאוד מקפיד שיהיה הצנע לכת עם ד' אלוקיך, וככל שאדם חי בהצנע לכת בזה הוא מראה שזה לא שלו כלל, וברגע שהוא לא חי ככה וחי שהכל שלו וכבר מבזבז כסף וכבר נהיה א שיינע איד ועושה כל דבר הפוך, ואז זה נקרא שהוא לוקח את הכסף לעצמו, והעיקר שאדם יידע שפרנסה הוא מיד הקב"ה ואז אתה מגיע להכרה שאתה לובש את הלבוש של הקב"ה, ד' מלך גאות לבש, וברגע שאדם חי עם הקב"ה אז יהיה לו שפע יותר כי אני אשכון את דכא.

שיעור ב'

יום ו' טו' כסליו פרשת וישלח

הכאבים הם ניסיונות מחקב"ה

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במסכת תענית). דברנו שכל הכאבים שיש לאדם בפרנסה הוא כי רוצים לתת לו ניסיון האם הוא מאמין בהקב"ה או לא, האם הוא חי שלית אתר פנוי מיניה או לא, וכל פעם ששפע יורדת מלמעלה זה עובר בתי דינים ומקטרוגים ובוחנים אותו האם הוא זכאי לזה או לא, אדם שחי שזה לא שלו אלא של הקב"ה שזה תפילה, אז הוא מקבל את השפע בקלות מאוד.

יש שלושה סוגי השפעות

עכשיו הולך להסביר שיש שלושה סוגי השפעות, השפעה ראשונה הוא מאת הקב"ה בעצמו, שזה מפתח של לידה מפתח של פרנסה ותחיית המתים, תורה ארץ ישראל ועולם הבא, ויש עוד השפעה לאנשים שמיימינים בה אבל זה עובר דרך הרבה עולמות ועובר הרבה ביקורת בדרך, ובודקים ובוחנים אותך האם אתה ראוי לזה או לא, ורוצים שתתן עוד קצת תפילה, ואפילו שמתפללים ולא נענים צריכים עוד פעם להתפלל, וכמו משה רבינו שהתפלל תקט"ו תפילות ולא נשבר מלהמשיך הלאה עד שהקב"ה אמר לו להפסיק. ויש עוד סוג של תפילה שאדם לא מרגיש שום דבר, וכמו שאמר דוד המלך ואנכי תולעת ולא איש ומרגיש שהוא לא עושה שום דבר והכל הקב"ה עושה.

גם אתה בעצמך אסור לדעת מזה

ובזה תבין מה שאמרו בש"ס אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין ואין העין שולטת בו, ולא רק שאף אחד לא ידע מזה אלא גם אתה בעצמך לא תיידע מזה. שנאמר יצו ד' אתך את הברכה באסמך. וגם אמרו שם בענין ההוא בברייתא, הנכנס למוד את גרנו אומר, יהי רצון שתשלח לי ברכה בכרי הזה וכו', מדד ואח"כ בירך וכו' שאין הברכה מצויה לא בדבר המדוד ולא בדבר המנוי וכו'.

על ידי הכנעה נעלמו כל הארבע מאות איש של עשו

באמרי יוסף כתוב השבוע, שעשו הגיע עם ארבע מאות איש, ובסוף להיכן נעלמו כל הארבע מאות איש, אלא כל פעם שיעקב אבינו נכנע נפל עוד כמה עד שבסוף נעלמו כולם. ובעצם הם היו הקליפות והיה להם לפני שליטה עליך ועל ידי הכנעה להקב"ה נעלמו כולם. כי על ידי תפילה והכנעה כל המניעות נעלמים. ולכאורה איך שייך דבר הסמוי מן העין?

במקום לבטוח בסיבה צריכים לבטוח בהקב"ה

אלא כי באמת, שפעת הפרנסה, הוא לפי גודל הבטחון בו יתברך, דהיינו כל פעם שהקב"ה רוצה לתת לך שפע הסטרא אחרא רוצה להשתלט עליך ולקחת ממך הכל, וכמו שכתוב והשיגוך שהם רוצים לתפוס אותך, א"כ מה באמת הסוד של הפרנסה? אלא והפשטת בטחוננו מסיבות חיצוניות ששם הוא התלבשות שפע פרנסתו. אדם צריך לדעת שלא משנה במה הוא מתעסק כל דבר הוא לא יותר מסיבה וזה לא מציאות כלל, במקום לבטוח בסיבה צריכים

לבטוח במסובב כל הסיבות, אשרי הגבר אשר שם ד' מבטחו, הפרנסה הוא לא מהמעביד שלך אלא מאת הקב"ה ששם הוא התלבשות שפע פרנסתו.

אנשים שבוטחים במעבידים שלהם מביאים עליהם צמצום

הפרי הארץ כותב במכתב כב', שיש הרבה אנשים שצועקים שאין להם פרנסה כלל, אבל התשובה הוא כי הם עסוקים במעבידים שלהם ובוטחים בהם כאילו שהם מביאים לו את הפרנסה, דהיינו שעסוקים בצמצומים ודקדוקים וממילא אין להם פרנסה. ומביא שם שהיה איזה קהילה שכל שנה הזכירו את עצמם לפרנסה והשנה לא הזכירו ובטוח שהשנה יהיה להם פרנסה בשפע. וברגע שלא נכנסו לצמצום של העבודה שלהם ממילא השפע יבוא מיד.

בביטחון יש חלק חיובי וחלק שלילי

דרך משל, אם הוא עוסק במו"מ עם כמה עסקים שונים, יש כאן ב' חלקים הנצרכים בביטחון, חלק החיובי שזה לבטוח בהשי"ת לבד. וחלק השלילי למנוע את זה, שאדם צריך לדעת שזה לא מציאות אלא סיבה מאת הקב"ה, שאין שום גורם אחר מלבד הקב"ה שיכול לפרנסו, ושאין המסחר סיבת חיצונית ששם הוא התלבשות שפע פרנסתו גורם לפרנסתו, אלא הקב"ה לבד. וכל פעם משים בטחונו על העסק שהוא החיצוני, שהוא רק לבוש לשפע העליון היורד מלמעלה, ולא עיקר. סיבת השפע. ולמה אדם עסוק אם הוא יעשה ככה הוא ירוויח ואם הוא יעשה ככה הוא לא ירוויח, והוא מחמת שאין לו דעת, אינו בוטח רק על הסיבה.

היתר נקרא לחיות לגמרי עם הקב"ה

כתוב שיהיה בהיתר ולא באיסור, שואל הקאברנינער זי"ע מהו הכוונה בהיתר ולא באיסור, אלא היתר הוא מלשון לא קשור, דהיינו שיהיה כזה מצב שאנחנו לא קשורים לאותו דבר גשמי אלא קשורים להקב"ה. וברגע שאדם חי בצמצום והוא תפוס בכל מיני דברים הוא בעצמו גורם שיתנתק ההשפעה ממנו. אזי מביא ההשפעה לבחינת צמצום, שמצמצם השפע בהסיבה, והוא לא הולך ישר להקב"ה, וחי שהסיבה הוא מציאות, והכל תלוי במחשבה של האדם איך הוא חושב על כל דבר, הוא יכול להביא שפע ויכול להביא צמצום גדול, במחשבתו שחושב שהוא העיקר, ולכך נמשך לו על ידי צמצומים דרך העולמות כאמור לעיל, ונתעורר על זה דינים וצמצומים.

אסור לעצמם את צינור השפע

ביאור הדברים, כשאדם שם בטחונו במסחר, שממנו הוא פרנסתו משים בטחונו על העסק ההוא החיצוני, נמצא, שבמחשבתו הוא מאמין, שצינור השפע שלו הוא אותו מסחר גשמי. וממילא נמצא, שע"י מחשבתו שחושב שהמסחר הוא המפרנסו במחשבתו שחושב שהוא העיקר, צמצם מאוד את הצינור של השפע, שעושה עסק ומציאות מהצינור שהוא הכלי מצמצם השפע בהסיבה, ולא מהשפע עצמו. וכיון שגורם לכך, שהשפע יושפע ע"י צמצומים, נתעורר על זה דינים וצמצומים.

אדם שחזי עם הקב"ה יהיה לו שלוה

כתוב טוב פת חרבה ושלווה בה מבית מלא זבחי ריב. חרבה יכול להתקלקל לך, אבל הקב"ה לא רוצה לקחת ממך אלא רוצה לעזור לך, וברגע שאתה חי שזה הקב"ה אז יהיה ושלווה בה, וברגע שאדם נכנס לשלווה בה שם זה טוב ואור הגנוז, אבל אדם שלא מוכן לתת שם הכנעה אז הוא יסבול שם, ואז גם הקצת מצב רוח שיש לו הוא ג"כ יאבד אותו, וגם הקצת שלוה שיש לו גם זה לא יהיה לו. דהיינו מצד אחד אדם צריך לעשות ולדעת שהוא לא עושה אלא הקב"ה עוזר לו בכל דבר. ובכל דבר לומר שיהא עסק זה להשגחת פרטית להקב"ה.

אדם צריך להרחיב את המציאות לסיבה

אבל מי שזוכה לדעת השלם, דעת זה דביקות בהקב"ה, וצריכים לדעת שזה המהלך, וזה יבוא אליך בצורה גשמית ואז צריכים הכנעה שזה הקב"ה ואתה לא עושה שום דבר, ואח"כ הבדלה להפריד את העשייה שלך ולדעת שיש הקב"ה בעולם, ואח"כ המתקה שאז אתה מרחיב את המציאות לסיבה ואז אפשר לתת לך המון שפע, **ולאמונה גמורה שהוא בחינת הבטחון**, שבוטח **שעיקר השפע הוא על ידי בעל הרצון**. והקב"ה צמצם זאת לך היות שאתה גשמי וממילא חייב להביא לך זאת בצורה גשמית. וכמו שכתוב שמש ומגן ד' אלוקים וממילא חייבים את הצמצומים כל הזמן.

אדם שנמצא בגשמי הפרנסה שלו מגיע בגשמיות

והסיבה היא שעוסק בה, שממנו יסובב לו פרנסתו, אינו רק כלי ריקן בלי שום אחיזה במציאות, המקבל למה שנותנים לתוכו. ומבין, שהטעם שצריך להסתובב לו פרנסתו דרך סיבה גשמית, הוא, על ידי שהאדם הוא מלובש בחומר גשמי, לכן מוכרח לקבל גם כן חיותו דרך מלובש גשמי. אבל משה רבינו שהיה למעלה והיה כל כולו רוחני אז לא אכל לחם ולא שתה מים ארבעים יום.

המופת הכי גדול הוא להכניס יראת שמים ביהודי

התפארת שלמה אומר על חנוכה, לכאורה קשה קשיות הבית יוסף הלא הנס דחנוכה היה רק שבעה ימים כי ליום הראשון הרי מצא שמן, ולמה אנו עושים הנס שמונה ימים? אלא הם היו חיים שהפך שמן שמצא הוא לא מציאות אלא סיבה מאת הקב"ה, והמופת הכי גדול הוא להכניס יראת שמים בבני ישראל, וממילא גם ביום הראשון היה נס. שעיקר היא הכנעה להקב"ה וזה נס גדול מאוד. אבל אם היו חיים שהפך של שמן הוא מציאות ולא נס כלל, וברגע שלוקחים זאת לעצמם אז באמת לא היו עושים חנוכה כ"כ הרבה ימים.

לפעמים אנשים מאבדים את הראש ונכנסים לעוד יותר צמצום

אבל, לא שהסיבה העיקר, או שאפשר להתחכם בהסיבה, לעשותה בדרך שירבה או יומעט השכר ההוא, דהיינו הוא מתחיל לעשות כל מיני דברים עד כדי כך שמאבד את הראש שלו לגמרי, ולא רק שלא מוסיף בזה אלא מצמצם בזאת עוד יותר ועוד יותר. מבלעדי רצון בעל הרצון, הבורא ב"ה. אם הקב"ה רוצה יהיה לכם שפע גדול מאוד. וכדי שהקב"ה ירצה זה תלוי בעצמך.

סיפור עם האחים הקדושים

כידוע הסיפור עם האחים הקדושים הרה"ק רבי זושא זי"ע והרה"ק רבי אלימלך זי"ע שהלכו בדרך והתאכסנו אצל יהודי אחד. בלילה היה שם הרבה גויים והשתכרו, והתחילו לתת מכות לרבי זושא, ואחרי כמה דקות אמר לאחיו רבי אלימלך שאני כבר מספיק קבלתי אולי נחליף מקום ואתה עכשיו תקבל קצת מכות במקומי. ואכן החליפו מקום. אבל כשהגויים הגיעו עוד פעם אמרו לעצמם שההוא כבר קיבל מספיק ועכשיו צריך לתת למי שיושן לידו וככה קיבל רבי זושא עוד פעם מכות רצח. ואמר לאחיו: ברידער לעבען אז סאיז באשערט צו טאנצען וועט מען טאנצען.

אדם צריך לדעת שהוא מקבל פרנסה מבעל הרצון בעצמו

אדם שידוע שהפרנסה מגיע מאת הקב"ה, דבר ראשון מביא על עצמו שלוה, ואם עושה כך, אזי מפשיט הדבר מגשמיות, ומקרבה תמיד למקורה לבעל הרצון, ששם אין צמצום ודינים. ונעשה כך באמת. ואדם צריך להאמין שאינו מקבל פרנסתו ודרך השתלשלות וצמצומים, כי אם מיד בעל הרצון עצמו, בהופיע עליו רצון חסדו ורחמי הגמורים. ובזה אדם מגלה את הרחמים, ועושה בזה המתקת דינים בשורשם.

אסור לאדם שיתקע בעצמו

א"כ הקב"ה נותן לנו את השפע דרך עולמות שהם עוברים דרך צמצומים, אבל לא להיתקע שם אלא כדי לשמוע שם את הקב"ה הנמצא בכל דבר. וכן בכל דבר שקורה אדם עושה נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני, אמרתי נקרא אני צמצמתי עשרה פעמים בלשון ויאמר, ונעשה עבודה שלך הוא להחזיר את זה מגשמי לרוחני ולרצונו הפשוט.

השפעה של הקב"ה בא עם צמצום גדול

שיסוד זה, שכשבוטח בהקב"ה ולא בסיבה הגשמית זוכה לשפע גדול בלי צמצום ודינים, זהו כוונת הפסוק פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. מי שחי שזה מגיע מבעל הרצון בלי שום השתלשלות הוא באמת מקבל אותם השפעות. אומרים אל תבוא במשפט עמנו וכו' מלפניך משפטי יצא, לכאורה זה סתירה מצד אחד אומרים לך אל תבוא במשפט עמנו ומצד שני אומרים מלפניך משפטי יצא? אלא יש השפעה שהקב"ה בעצמו נותן לך, ושם יש הכי הרבה דינים, וזה חבלי לידה, וכן פרנסה שאנשים עוברים קשיים, והיות שזה מגיע ממקום גבוה מאוד וממילא זה עובר הרבה מעברים כאבים וקשיים, ובכל מעבר בודקים אותך האם אתה יכול לעמוד בזה או לא.

מבקשים מהקב"ה אל תעמוד במשפט עמנו

ויש מיני פרנסות שזה עובר דרך בתי דינים, אבל בראשון הקב"ה בעצמו יושב שם, וכמו אם הבית דין יושב וגם המלך יושב שם אז המצב לא כ"כ טוב, וכשהמלך לא יושב שם אפשר עוד להעלים עין מדברים, א"כ מבקשים מהקב"ה אל תעמוד במשפט עמנו כי אז המצב הוא לא טוב כ"כ, ויש מצב שאדם חי לגמרי עם הקב"ה בבחינת ואנכי תולעת ולא איש, והיות שהוא לא אווז בשום דבר אז מלפניך משפטי יצא זה הולך בלי שום בית דין ורק ישירות מאת הקב"ה.

אדם שדבוק בחי החיים גם הוא בעצמו נהיה חי ממש

וברגע שאדם חי עם הרצון העליון אז חי דייקא. חי נקרא מי שחי ודבוק בחי החיים, ואתם הדבקים בדי' אלוקיכם חיים כולכם היום, ואז אדם שהוא דבוק בחי החיים גם הוא בעצמו נהיה חי ממש. שהוא במדריגת צדיק הנקרא חי. שיש בו בטחון הגדול על בעל הרצון לבדו, לו משביע רצון דייקא, המופשט ומורק מצימצומים. דהיינו שהוא לא מסתכל על שום דבר גשמי וחי שהכל זה הקב"ה.

תלמידי חכמים לא צריכים להסתובב בבתים

פותח את ידך ראשי תיבות הם צ"א וסופי תיבות הם חת"ך, אומר הזידיטשבער רבי שכתוב שאין תלמידי חכמים עניים, אבל לכאורה הלא אנו רואים שיש תלמידי חכמים עניים, עונה הגמרא נכון שהם עניים אבל לא צריכים להסתובב בין הבתים ולאסוף כסף. אבל עדיין אנו רואים שיש תלמידי חכמים שכן מסתובבים בבתים. אלא מסביר שהביאור בגמרא הוא שברגע שעברת על פותח את ידך ולא כיוונת את כל הכוונות אז צריכים לחזור עוד פעם. כי הפתח של כל הפרנסות הוא דווקא במילים האלו.

אדם שחי עם הקב"ה השפע שלוו מגיע ממקומות גבוהים מאוד

ואחד כזה שחי עם הקב"ה אז השפע שלו מגיעים ממקומות הרבה יותר גבוהים, והריקות לכם ברכה עד בלי די, מה שיש לו יהיה לו הרבה יותר מזה. שלא בירידת עולמות, רק מידו לבד. שזהו פותח את ידך דייקא, לא מהיד שלי אלא מהיד של הקב"ה. ומשביע לכל חי, שהוא במדריגת חי שיש בו בטחון הגמור, לזה הוא משביע רצון שהוא ניזון מרצון העליון. ועל כן יש ברכה עליונה במזונותיו.

אדם בעצמו הוא הסגולה

היוצא לנו שלא צריכים לחפש סגולות אלא אתה בעצמך הסגולה. ברגע שאדם רואה שיש לו צמצום ואי שפע הסיבה הוא לא שכרגע אין לו שפע אלא הפוך רוצים להשפיע לו שפע גדול מאוד, וככל שתשחרר יותר יכנס אצלך כל השפעות שיש בעולם.

שיעור ג'

יום א' יז' כסליו

אדם צריך לדעת שהמסחר אינו אלא אמצעי ואין בו שום כוחות

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במסכת תענית). אנחנו הולכים להסביר היום מה הכוונה כשאנו אומרים פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. כשאדם מבין שהמסחר אינו אלא אמצעי וגשמי, ואין בו שום כוח וחיות בעצמו, וכל הפרנסה הוא מהקב"ה, ואנחנו מקבלים אותו דרך סיבות, וברגע שאדם חי שהפרנסה הוא לא גשמי כלל והכל רק מאתו יתברך, נמצא, שבמחשבתו בטלה הסיבה הגשמית. שהרי, הגיע להשגה, שהמסחר הוא לא גשמי אלא רוחני ואינו אלא השפעה רוחנית המלוּבשת בסיבה גשמית, והסיבה הגשמי הוא לא יותר מצינור ועיקר השפע שלו הוא מהקב"ה לבד. וכל אחד יש לו את הצינור שלו.

שפע שבא בלי צמצום נסתלקו משם קטרוגים ודינים

וברגע שאדם חי ככה הוא מקצר את התהליך לקבלת השפע ומתקרב יותר למקור השפע, ועי"ז, מקרבה למקורה לבעל הרצון, היינו, שמקרב את מהלך ההשפעה שאינו צריך לרדת דרך העולמות, ששם בדרך יש בתי דינים ועוצרים ובודקים אותך האם אתה זכאי לזה או לא, אלא הוא מגיע להאדם מידו של הקב"ה כביכול, וממילא, כיון שהשפע בא בלא צמצום, נסתלקו גם כל הקטרוגים והדינים, ששורשם מכוח הצמצום, וזה ברגע שאני חי שהפרנסה הוא סיבה ולא מציאות.

אדם שחי עם הקב"ה מקבל ישר מרצון העליון

שיסוד זה, שכשבוטח בהקב"ה ולא בסיבה הגשמית זוכה לשפע גדול בלי צמצום ודינים, זהו כוונת הפסוק פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. דהיינו ברגע שאדם חי שזה פותח את ידך ורק הקב"ה הוא זה שמשביע אותי, אז משביע לכל חי רצון ואז הוא מקבל אותו מרצון העליון ישר בלי שום צמצום כלל, וזה ברגע שאדם חי ומסתכל לא על הסיבה הגשמית אלא על הרצון העליון. דהיינו, ענין משביע רצון רומז על השפע עליון שבא מבעל הרצון שזה הקב"ה, בלא השתלשלות וצמצום.

אדם שנשבר סימן שלא חי עם הקב"ה

כלומר, השפע בא באופן שהרצון העליון בולט בו, היינו, שאינו דרך סיבה גשמית. וזהו שבא הפסוק לרמז, שהקב"ה משביע רצון, למי שהוא בבחינת חי דייקא. שזה הצדיק, כי צדיקים במיתתן קרויים חיים. ר' אשר אמר איך אפשר לדעת האם אדם חי עם המלכות של הקב"ה או המלכות של עצמו, אלא אין שני מלכים משתמשין בכתר אחד, וברגע שהוא נשבר בזמן שזה לא כמו שהוא היה רוצה שיהיה, הסיבה לכך הוא שהיה חי עם המלכות שלו, וברגע שאדם חי עם המלכות של הקב"ה הוא תמיד יהיה בשמחה ולא יישבר אף פעם.

רצון הוא מקום מופשט בלי שום צמצום כלל

שהוא במדריגת צדיק הנקרא חי. שיש בו בטחון הגדול על בעל הרצון לבדו, הוא לא רק בוטח אלא גם מובטח, וחי שכל דבר שיש לו הוא מאת הקב"ה בעצמו, לו משביע רצון דייקא,

לכזה צדיק הוא משפיע שפע גדול. רצון הוא מקום הכי מופשט שרק יכול להיות ואין שם צמצומים כלל, שבחינת רצון הוא מופשט ומורק מצמצומים. שלא בא באופן של השתלשלות וירידת עולמות, רק מידו של הקב"ה לבד בלא צמצום והשתלשלות.

בשמחה אפשר להגיע ולזכות לשפע גדול

ר' אשר היה אומר שהכסף מגיע עם גומייה מסביב, והיה אומר כשהקב"ה רוצה הוא ממלא אותו וכשהוא מחליט שאתה לא צריך כרגע הוא מרקן את זה, דהיינו שהיה חי שלא הגומייה זה הכסף אלא כל מה שיש לו הוא מאת הקב"ה ודרכו מגיע הפרנסה. שזהו כוונת הפסוק **פותח את ידך דייקא**, הקב"ה שולח השפע מפתחת ידו, בלא צמצום והשתלשלות, **הרה"ק רבי ברוך ממעזיבו זי"ע** אמר שהשם של פרנסה יוצא מהפסוק פותח את ידך שס"ת הוא חת"ך, שזה החותך חיים לכל חי. אבל אמר שיש עוד עצה להגיע לפרנסה שזה להיות בשמחה, שס"ת של הפסוק והייתי אך שמח הוא ג"כ חת"ך.

מה לא עושים בשביל פרנסה

מישהו נכנס לאהבת ישראל זי"ע ואמר לו שאין לו פרנסה, אמר לו הרבי לך תהיה בשמחה ואז יהיה לך פרנסה. אבל אמר לו בחזרה איך אפשר להיות בשמחה בזמן שאין לי פרנסה, ענה לו הרבי מה לא עושים בשביל פרנסה. דהיינו ברגע שאדם חי עם הקב"ה שם זה השמחה, ומשביע לכל חי, היינו, למי שהוא במדריגת חי – שיש בו בטחון הגמור, לזה הוא משביע רצון – שהוא ניזון מרצון העליון, ועל כן יש ברכה עליונה במזונותיו. ולא רק שזה ברכה אלא שזה סמוי מן העין ואתה לא יודע אפילו מאיפה זה מגיע.

איך יש לצדיקים כסף לרוב בלי לעסוק במשא ומתן

לכאורה צדיקים יש להם פרנסה בריווח, אבל איך זה עובד הלא הם לומדים כל היום ולא מתעסקים בשום משא ומתן ומאיפה יש להם פרנסה בריווח, כי על הרוב, הצדיקים אינם בני משא ומתן, ואינם עוסקים בעסקי פרנסה על ידי סיבות גשמיות בדרך העולם, כלומר, הם אינם עוסקים במסחר. ומ"מ הם ניזונים בכבוד, בלי טורח גדול. ולא זו בלבד, אלא יש מהם שניזונים ומתפרנסים בכל צרכיהם, במעלה יותר ויותר מאותן העשירים העוסקים בעסקי פרנסה.

המגירה של אהבת שלום

אני הכרתי יהודי שהחזיק את עצמו כעשיר גדול, כשנכנס להבית ישראל זצ"ל מיד אמר לו אני עשיר יותר גדול ממך. דהיינו הצדיקים הם עשירים יותר גדולים מאלו שעוסקים בפרנסה. כי הענין בכל זה הוא, על ידי גודל בטחון רק בהבורא ב"ה, זה כ"כ סמוי מן העין שפשוט לא רואים את זה, שהקב"ה הוא מקור הרצון אין סוף ב"ה. ולא שיחשבו לבטוח שום בטחון על אותה הסיבה שהפרנסה שלהן נמשך כך, אלא בוטחים שהכל הוא על ידי בעל הרצון לבדו, המופשט מהתחלקות ודינים, ואינו רק רחמים פשוטים. ידוע שהרה"ק אהבת שלום זי"ע קיבל ברכה מהרה"ק רבי ישראל אברהם מטשארני אוסטראה זי"ע שכל פעם שהוא צריך כסף שיפתח את המגירה שלו וימצא שם כסף. וזה היה נקרא דו לעדעל פון אהבת שלום. [המגירה של אהבת שלום].

כמה שאדם מוכן להפשיט את עצמו ככה יקבל

ולכך, כפי שיעור התפשטות יציאתו מהתלבשות, כמה שאדם מוכן להפשיט את עצמו מהלבושים, הבטחון מן הסיבות, מצד אחד הוא צריך לעשות ומצד שני הוא צריך לדעת שזה לא יותר מהמסבב כל הסיבות, והתקרבותו אל בעל הרצון, והוא לא חי עם הסיבות רק עם המסבב כל הסיבות, נמשך להם כך השפע מידו של הקב"ה, כי אתה בעצמך גרמת את זה בהתפשטות מן הסיבות הגשמיות.

השיינע אידן לא קבלו את המן ליד דלת ביתם

ר' אשר היה אומר: שכתוב נפשנו קצה מלחם הקלוקל, לכאורה מהו הכוונה לחם הקלוקל, הלא בזמן שהיה מן קבלת כל יום מה שאתה צריך בלי צורך לעבוד בשביל זה והכל היה בשביל מוכן ומזומן, ומהו הקלוקל? אלא כתוב שקיבלו את המן כל אחד לפי אמונה שלו בהקב"ה, מי שהיה לו בטחון חזק בהקב"ה זה הגיע עד לדלת ביתו, ומי שהיה מאמין פחות היה צריך לצאת מהבית שלו ללכת קצת רחוק עד שקיבל זאת, א"כ נכון שקבלו כל אחד את המן, אבל השיינע אידן קמו בבוקר והסתכלו מהחלון וראו שהשכן הסנדלר הפשוט רק פותח דלת ביתו ומיד יש לו את המן, ואני מוסכן צריך ללכת רחוק מאוד וכולם מסתכלים עלי כמה אני הולך, א"כ אני לחם הקלוקל. שזה מראה לי כמה אני צריך להתרחק כדי לקבלו.

ד' צלך הקב"ה משפיע לך לפי הבטחון שלך

א"כ זה קשור לאדם בעצמו כמה שהוא מאמין ככה הוא מקבל. ולכך, כפי שיעור התפשטות הבטחון מן הסיבות, והתקרבותו אל בעל הרצון, נמשך להן כך השפע בהתפשטות מן הסיבות. כי אם אין הבטחון חזק כל כך, צריך הוא עכ"פ לקבל דרך איזה סיבה והתלבשות עב כשיעור בטחוני, הוא חייב לקבל אותו בעבות גדול, ואם בטחונו דק במעלה, ויש לו רק גומייה מלמעלה, אז גם הסיבה הוא בדקות בלי עמל וטורח כ"כ. כלומר, השפעת הפרנסה דרך השתלשלות גשמיות שזה נקרא שאתה בוטח בסיבה, או מידו של הקב"ה לבדו, תלוי במידת הבטחון שלו. שכלל כמה שהבטחון שלו חזק בהקב"ה, ולפי כמה שמאמין שהכל הוא רק מהשיי"ת והמסחר אינו אלא אמצעי להגיע לסיבה, אז ד' צלך וככה הקב"ה נותן ומשפיע לך, אזי, לעומת זאת פושט עצמו באותו מידה מן הסיבה הגשמית, וההשפעה הוא מידו של הקב"ה דייקא בלא שום צמצום.

סיפור עם הבני יששכר

מספרים שהבני יששכר נסע לעיר מונקאטש כדי להתקבל לרב, ומסר שם דרשה, ואמר: שהמן קיבלו כל אחד לפי גודל אמונתו בהקב"ה, מי שהיה מאמין חזק קיבל זאת ליד ביתו, ומי שהיה פחות מאמין היה צריך ללכת רחוק עד שקיבל אותו. ביום ראשון ישבו טובי קהל אותו העיר ורצו להחליט האם לקבל אותו לרב או לא, ושאל הבני יששכר איך היה הדרשה שלי. קם אחד מהנגידים ואמר שאצלנו יודעים כמה שמשקרים ככה מרוויחים יותר, וכאן הרב אומר שכמה שמאמינים יותר ככה מרוויחים יותר.

רק על ידי אמונה אפשר להחזיק מעמד

ואמר הבני יששכר אני יוכיח לכם שאני צודק, ושאל את כל אחד כמה הוא מרוויח, וככה עבר בין כולם, ולמעשה יצא לפי החשבונות שלהם שהם לא מרוויחים אלא רק מפסידים

יותר ויותר, ואם תשאלו אותו איך יש לכם פרנסה, אלא כל אחד מאמין במשהו אחר וככה יש לכם פרנסה, והיות שקשה לך מאוד להאמין בהקב"ה ממילא זה מגיע דרך צמצומים ומעברים. אבל אני מאמין ישר בהקב"ה וממילא יש לי שפע גדול. אי"כ רק על ידי אמונה אנו יכולים להחזיק מעמד.

גם הצדיק בעצמו לא יודע מאיפה יש לו השפעות

ובזה יבואר מאמרם ז"ל הנ"ל אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, היינו דבר ראשון שלא בגזל ובעוד דרכים האסורים, וגם אדם לא מבין מאיפה זה מגיע כלל, וגם הצדיק בעצמו לא יודע מאיפה מגיע כל ההשפעה הזאת, כי לפני שנייה לא היה לי את זה וברגע שאני צריך את זה אני מקבל את זה, דהנה, אותו בחינת בטחון של הצדיקים, זהו נקרא בחינת הסמוי מן העין. שהבטחון שלהם של הצדיקים הוא בדבר הסמוי מן העין, היינו בהקב"ה שאינו נראה לעין, שהוא אין סוף ב"ה בעל הרצון, ולא בדבר הסיבה הגשמיות והנראית. כי הקב"ה הוא אינו גוף ולא משיגי הגוף, והוא בעל הרצון בעצמו ולא קשור לסיבה כלל.

צדיקים יכולים להיות רואה ואינו נראה

וזהו אלא בדבר שאין העין שולטת בו, ומקבלים אותו בלי סיבות, שהוא הקב"ה מקור הרצון, אשר עין לא ראתה. וכמו המגירה של אהבת שלום ברגע שאני צריך אותו יש לי את זה. מסופר שהיה חסיד אחד שהגיע להאמרי יוסף זי"ע ואמר שיש משפט קשה ולא יודע מה לעשות. ענה לו הרה"ק הנ"ל שישתוק ולא יענה שום דבר והכל יהיה בסדר. ואכן כן עשה הגיע לשם ועל כל השאלות ששאלו לא ענה להם בחזרה שום דבר, ופתאום שמע את קול רבו מדבר ועונה להם על כל דבר. דהיינו צדיקים יכולים להיות רואה ואינו נראה. וכן מספרים על רבי לייב שרה"ס. דהיינו ההשפעה שלהם הוא לא נראה לעין כלל.

אדם שמספר לכולם עוצר בזאת את ההשפעה שלו

שכיון שעליו הוא בטחונן לבד, ולכך גם הסתפקות צרכן הוא באופן שאינו נראה לעין, שבעיני בשר אין הרואה יכול לראות מהיכן הוא בא. והרואה מתפלא, לפי שהרי הם אינן בני משא ומתן, ומ"מ יש להם די ספוקן בריווח ולא בצמצום, ואיך יתכן זה. אלא, שזה הוא עבור שבטחונן הוא במי שאין נראה לעין, אם אתה מוכן לחיות מעל הטבע אז הקב"ה ג"כ ייתן לך מעל הטבע, ומעל הטבע נקרא לכך שפרנסתן אינן נראה מוצא לעין, כיון ששרשו מגיע מכזה מקום גבוה הוא ממקום שאין העין שולטת בו, היינו מהקב"ה. ולכך הברכה מצויה שם, לפי שאינו בא להם על ידי צמצומים שהן בחינת דינים, רק על ידי בעל הרצון. וזה גם הולך הפוך, מי שמדבר ומספר לכולם מה שיש לו זה עצמו מצמצם לו את הפרנסה, כאילו שזה מציאות ולא סיבה כלל.

בימין יש גם אורך ימים וגם עושר וכבוד

כתוב אורך ימים בימינה ובשמאלה עושר וכבוד. לכאורה שואל הגמרא האם בימין יש רק אורך ימים בלי עושר וכבוד, אלא מתרץ הגמרא שבימין יש גם אורך ימים וגם עושר וכבוד, ובשמאל יש רק עושר וכבוד בלי אורך ימים כלל. אבל אי"כ למה לא כתוב בפירוש בימין אורך ימים ועושר וכבוד ובשמאל רק עושר וכבוד. וע"ז מפרש הרה"ק רבי נחמן הארדינקער זי"ע שהעושר וכבוד שלהם לא נראה לעין וזה מגיע רק מקל וחומר לבד. וכמו שכתוב בספר תולדות יעקב יוסף בשם רבי נחמן הארדינקער, פירוש על מה שכתוב אורך ימים בימינה

ובשמאלה עושר וכבוד. ומקשה הש"ס אטו בימינה, אורך ימים איכא, עושר וכבוד ליכא. ומשני אלא, בימינה אורך ימים וכל שכן עושר וכבוד, ובשמאלה רק עושר וכבוד.

נראה לעין נקרא שאתה חולך ומספר לכולם

ופירוש הוא נבג"מ, כי מפני שהעושר וכבוד של מיימינים בה אינו בא מדבר הנראה לעין, נראה לעין נקרא שאדם חולך ומספר לכולם מה שמרוויח ומה שיש לו ומה שאין לו, וממילא הוא מקבל את הפרנסה שלו דרך סיבות עבים מאוד, שהוא על ידי סבות עבים כדרך העולם בעסקים של משא ומתן, אבל אלו המאמינים בה הם מקבלים אלא ממקור שאין נראה לעין, וכמו רבי חנינא בן דוסא שירד לו רגל של זהב מלמעלה, וכן רשב"י ושם נברא מעין לו, וכן הרה"ק רבי זושא זי"ע שהקב"ה עשה לו שתי דדים של חלב ודבש. וכן הלאה הרבה צדיקים שלא ידעו כלל מאיפה הם חיים.

הצדיקים לא מספרים ולכן לא כתוב אצלם עושר וכבוד

אלא ממקור שאין נראה לעין, שהוא הקב"ה סיבת כל הסיבות, לכך, עושר וכבוד שלהן אינו נראה לעין. ולכן, כיון שאינו נראה לעין, אינו יכול להיכתב העושר וכבוד שלהם בפסוק זה בפירוש, כי אם בהעלם, ע"פ בדרך כל שכן כאמור וכ"ש עושר וכבוד, עכ"ל ודפח"ח. אבל באמת יש להם גם עושר וכבוד.

אדם שחי מעל הטבע מקבל מיד ממקור הרצון והשפע

ועומק הביאור בזה הוא כמבואר למעלה, שעל ידי כיון שאין השפעת שפען בא דרך התצמצמות העולמות, דהיינו הם לא מקבלים את השפעות מלמעלה על ידי צמצום אחר צמצום לבוש אחר לבוש, אלא ברגע שהוא חי מעל הטבע הוא מגיע מיד למקור הרצון והשפע, והוא חי מעל כל העולמות, כי אם למעלה מן העולמות, ולמעלה מן האותיות, שהאותיות הן העולמות כנודע. האותיות הוא בחכמה והרצון של הקב"ה הוא בכתר. וברגע שהוא חי שכל דבר זה מאת הקב"ה, אז השפע שלו לא מגיע דרך העולמות כלל רק דרך הקב"ה יש, לכך לא נכתב עשרם בכתובות אותיות, רק בדרך כל שכן נלמד, מפני שהוא בא מלמעלה מן האותיות, וממקום רחמים פשוטים, שאין שם דינים וקטרוגים.

הלא נודע בא לעזור לך להגיע להקב"ה

אבל אותן שמשתפין בטחונם, היינו, שהבטחון שלהם הוא בשיתוף, שבטחים בסיבה הגשמית, אפילו שבטחים בו יתברך, וגם בסיבה ההיא, שאפשר להם לזון מן הסיבה בעצם. ומכל שכן, מי שאינו בוטח בהקב"ה, כי אם על הסיבה. שחושב ומדמה, כי בהעדר הסיבה יהא נעדר מפרנסתו, וחושב תמיד, בדבר שיש לו גבול וצמצום, דהיינו הוא חושב אם אני יעשה ככה יהיה ככה, כל היום המוח שלו תפוס רק בדבר הזה, ולא קולט שזה רק לא נודע שבא לעזור לו לחיות מעל הטבע, ואז אתה בעצמך מגביל את השפע שלך.

אדם שחושב את עצמו יותר גדול מהאות לא יכול להיכנס לשם

כי כל דבר גשמי יש לו גבול וצמצום, ואפילו אותיות אפשר לגשם אותם, ונמצא, שאדם זה שחושב שכל פרנסתו תלויה בסיבה ההיא, הבעש"ט הק' אמר בוא אתה וכל ביתך אל התיבה, שצריכים להיכנס לתוך אותיות התפילה. שאל הקאברנינער זי"ע איך אני אדם גדול יכול

להיכנס לכזה אות קטנה, אבל התשובה הוא אם אתה מחשיב את עצמך יותר מהאות אז באמת אי אפשר להיכנס לשם, וממילא הוא משים בטחונו על דבר המוגבל הוא.

מקבלים את השפעות על ידי סיבה גשמית

ולמעשה די צלך הקב"ה יעשה לך אותו דבר בדיוק, ולכן נעשה כן למעלה, שההשפעה צריכה להיות מוגבלת ומצומצמת, על ידי ירידתה דרך עולמות מסיבה לסיבה, ודרך כל עולמות יש בתי דין שעוצרים ובוחנים אותך כל הזמן, עד הגעתה לאותה הסיבה הגשמית מאוד, ועל כן יש קטרוגים תמיד בכל עת ירידתה, ועל כן צריך הוא לקבל על ידי סיבה גשמיות, כפי שיעור גשמיות בטחונו.

אדם שמתפלל פותח בזאת את צינורות השפע

וביסוד כל הדברים האלו, שמקור השפע הוא מעל העולמות והאותיות, ורק שזה תלוי עד כמה אתה בוטח בהקב"ה, ורק כשאינ בטחונו שלם יורד השפע דרך העולמות והאותיות, לכך, גם כן זהו הטעם, שאדם זה שלא בטח כדבעי וצמצם צינורות שפע פרנסתו, יוכל לתקן על ידי תפילתו באותיות, ולכן תיקנו אנשי כנסת הגדולה שיתפללו שדרכם מגיע כל השפע מלמעלה. את השפע המתעכב בהעולמות שהן אותיות, כאמור לעיל. ועל ידי שאדם מתפלל הוא פותח את כל הצינורות הללו, ואז הוא מקבל את כל השפע מלמעלה.

שיעור ד'

יום ב' יח' כסליו

השפעות עוברים בתי דינים

איתא במאור עינים (המשך ד"ה במסכת תענית). דברנו שכל השפעות שמגיעים לנו עוברים בתי דינים בדרך, והם עוברים מהיכל להיכל ומעולם לעולם, וכל פעם בודקים ובוחנים האם מגיע לך או שלא מגיע לך.

צריכים לקבל מהקב"ה בלי שום שיתוף כלל

יש שתי דרכים איך מקבלים השפעות מלמעלה. דרך הראשון לקבל ישירות מהקב"ה בלי שום שיתוף כלל דרך הסיבות כאילו שרק דרך זה אפשר לקבל השפעות, יש אנשים שהם בוטחים רק בסיבה ולא בהקב"ה כלל, והעיקר להתפלל שזה אותיות כי כל ההשפעה בא מאותיות, ואנשי כנסת הגדולה תיקנו את ההשפעות שאנחנו צריכים דרך האותיות, אבל הדרך הנכון הוא מלפניך משפטי יצא, העיקר לחיות שכל דבר מגיע מאת הקב"ה והכל זה רק סיבות שדרכם ההשפעה יורדת אבל בעצם הכל מגיע ישירות מאת הקב"ה, והיות שאנחנו חומרי וממילא חייבים לעשות את הצמצום כדי לקבל, אבל כל פעם שיש צמצום יש שם טוב ורע שאדם עלול לעשות מזה מציאות ולא לחיות עם הקב"ה, ולמעשה הקושי שהוא עובר הוא כדי לראות את החסר אונים שלו, ואז יש לו אפשרות להגיע להקב"ה.

מספיק לחיות את הסכנה בכוח ולא צריכים בפועל

אבל אפשר להקדים רפואה למכה, ר' אשר קרא לזה מכאובי נגדי תמיד וחטאתי נגדי תמיד, ואז לא צריכים שיהיה לך דינים בפועל וכאבים בפועל, מספיק שיש לך את זה בכוח ואתה יודע שאתה עלול לאבד את הקב"ה ולדעת שכל דבר ממנו הוא, חטא כשאומרים את זה לא שומעים את האות אל"ף שזה קאי על אלופו של עולם וכן מכאובי הכוונה שאדם לא שמע את הקב"ה וממילא יש לו כאבים, וזה נותן לנו את המציאות של בעל כרחך אתה חי, ואז מגיעים לשויתי ד' לנגדי תמיד.

הברכה נמצא רק במי שבוטח בהקב"ה

עכשיו הוא מסביר שכתוב אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין, ברגע שאדם מודד כמה ומה אז אין לו השפעה וברגע שזה סמוי מן העין אז יש לו השפעה. ולכך, מלבד מה שנתבאר בדרך רמז במאמר הנ"ל, אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין, שהכוונה, שאין הברכה שורה אלא במי שבוטח בהקב"ה, שהוא סמוי מן העין, גם הפשט הפשוט הוא אמת, שאין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין, יכול להיות שיש לך משהו אבל אין שם ברכה, וברגע שזה דבר הסמוי מן העין יש בזה ברכה, וברגע שיש שם ברכה זה מביא לי שמחה וזה מכפיל את עצמו, וזה למעשה מביא אותי למקומות טובים.

ככל שזה יותר סמוי יש יותר ברכה מצויה שם

ומשום הכי כתוב אין הברכה מצויה, ולא כתוב אין הברכה אלא, אלא זה לבד שיש לך את זה נכון שזה ברור מגיע מהקב"ה אבל יכול להיות שאין שם ברכה מצויה. כתוב בפרשת וישב

שיוסף כל מה שהוא עושה ד' מצליח בידו, דהיינו לא רק שהוא קיבל את זה אלא היה לו הצלחה להמשיך את הצלחה הלאה, וברגע שיש ברכה מצויה מיד יש לך אנרגיה חיובית בדבר, וכדי שיהא מצויה הברכה אז ככל שהוא סמוי מן העין הוא יהיה יותר מצויה.

אדם שעסוק בספירה גורם צמצום לעצמו

ולא בדבר שהעין שולטת בו, וזה אדם בעצמו, אדם שעסוק בדקדוקים וצמצומים כל הזמן אז הוא גורם לעצמו שלא יהיה שם שום ברכה, **ולא בדבר המדוד והמנוי**. וברגע שאדם עסוק בזה הוא בעצמו מפסיק את השפע, ואת הברכה המצויה. **המגיד ממעזריטש זי"ע** אמר שצריכים ללמוד מגנב, שעושים זאת בלילה, ולא מדברים מזה, ולא עושים מזה עסק כלל.

צדיקים אין להם שום דבר ממילא חיים עם הקב"ה

כי כיון שיש לו דבר הסיבה שמשם פרנסתו גלוי לעין, אדם לא יכול לחיות בהכחשה שאין לו פרנסה ומקור מאיפה הוא חי, צדיקים שאין להם שום דבר ממילא חיים באמונה ובביטחון, אבל כזה אחד שיש לו פרנסה והוא גלוי לעין כל אז הוא בטוח קצת בסיבה ג"כ, **אז בוודאי נתקטן הביטחון הגדול שהוא רק בבעל הרצון**. וכמה שהוא יכחיש את זה אבל בתת הכרה שלו זה קיים ונמצא, **כי בוודאי**, כשרואה את הסיבה מול העיניים שלו, **שהוא בוטח בעת ההיא על מה שיש לו אזי מוכן ונראה לכל**. דהיינו אפילו אחרים רואים מה שאתה עושה אבל זה לא חייב להיות שאתה בעצמך ג"כ תחיה שהכל זה מציאות ולא סיבה, **ונמצא**, ברגע שאתה חי שזה מציאות ולא סיבה אז אתה מגביל את זה, **שהוא מגביל הביטחון בדבר שיש לו גבול וצמצום**. כל צמצום שאתה עושה כל מדידה שאתה עושה וכל ספירה שאתה עושה עוד פעם ועוד פעם, בזה אתה מכניס לשם עוד יותר את הצמצום ועוד יותר.

לא צריכים לרדת עד פרוטה אחרונה

וממילא ואינו מצוי הברכה לא נמצא שם כלל, **פירוש**, אינו נמצא שיהא תמיד כך שיהא **ברכה שורה עליו, עבור הדינים והקטרוגים כאמור**. מותר לעשות חשבונות אבל לא צריכים ללכת עד הפרוטה אחרונה, וכמו שהיה רגיל **כ"ק אאמו"ר זצ"ל** לומר שלא צריכים לרדת עד פ"א שזה פרוטה אחרונה. שבוזה גורמים צמצום לעצמו. **כי אם יהא נמצא שיהא מכל מקום ברכה**, כי למעשה מה שקיבלת הוא ברכה מאת הקב"ה, כי אדם מקבל מברכה העליונה וזה משתלשל עד אליו ממש, אבל מצד שני הברכה שאדם מקבל אז **הוא מעט מן המעט**. ולא מינפת זאת כלל, כי ברגע שאתה חי שזה הקב"ה בזה אתה ממנף אותו למקום של יותר ולמקום של ברכה ולמקום של הרחבה.

וכדי שיחיה ברצף תלוי בהסתכלות שלך

דהיינו הכל תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר, ואז **ואינו מצוי כי אם לפרקים**. דהיינו זה בא והולך ואתה לא רואה זאת ברצף כלל, וכדי שיהא ברצף תלוי בהסתכלות שלך על כל דבר, מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר הה"ד כי אין מחסור ליראיו, **וזהו לשון הש"ס אין הברכה מצויה וכו'**, מצויה נקרא שזה נמצא כל הזמן, **פירוש**, אף אם יזדמן לפעמים, ואפילו שלפעמים זה כן נמצא, אבל **מכל מקום אינו מצוי על הרוב**. והכל תלוי בהסתכלות שלך, השגחה לפי הדביקות, ככל שאדם דבוק בהקב"ה וחי מעל הטבע אז הוא מקבל מעל הטבע, וברגע שאתה חי בטבע אז אתה בעצמך מביא פחות שפע עליך.

אדם שמשחרר יהיה לו יותר שפע

הפרי הארץ כותב: שזה עצמו שאדם נכנס לדקדוקים זה עצמו גורם לו צמצום, וברגע שאדם משחרר וחי שהקב"ה נותן כל דבר אז יהיה לך שפע יותר. ומביא שם שהיה קצובה אחת שכל שנה ביקשו ברכה לפרנסה, והשנה לא ביקשו, ואמר שאני בוטח שהשנה יהיה להם שפע גדול. למה, כי הגיעו להכרה שזה לא תלוי בהם ובסיבה אלא בהקב"ה בעצמו, פותח את ידך את הרצון שלו ומשביע בזאת לכל חי. חי הוא צדיק שחי עם החיות שבכל דבר, אפילו שמבחוץ זה נראה כמציאות אבל הוא חי כל דבר עם הסיבה שבו.

אחד שחי עם הקב"ה אין לו שום צמצום כלל

וכן בדבר המדוד אל תעשה כל הזמן כ"כ הרבה חשבונות ואל תספור כל הזמן עוד פעם ועוד פעם, עבור כי יודע סכום המידה או המנין, וברגע שנכנס מדי מדיוק לעניין אזי נגבל בטחון שלו בצמצום גדול מאוד, ובוזה מגבילים את מידת הביטחון מאוד, לא על פחות ולא על יותר, כי אם לפי שיעור שמנה או מדד. כלומר, כיון שבוטח בדבר המנוי ומדוד לפניו, אזי כל הבטחון שלו מסתכם באותו סכום מדוד ומנוי, שהרי, לפי מהלך המחשבה שלו, יש לו פרנסה רק כפי שיעור סכום זה, ואינו בוטח במקור הנעלה, ששם אין צמצום כלל, אבל אחד שחי עם הקב"ה אז אין לו שום צמצום, כי הקב"ה הוא אין סוף ב"ה ויש לו כוחות אין סופיות, וממילא מקבלים בלי שום חשבונות כלל. אלו שמחתנים שמאוד קשה להם וכן בני תורה שלומדים, העיקר מה שצריכים לעשות הוא לבטוח בהקב"ה שכל מה שיהיו צריכים יהיה להם בסופו של דבר.

כאשר כולם יודעים על הפרנסה שלך יהיה לך צמצום

ונתעורר יותר צמצום ודינים מאשר מקודם. כשהיה הפרנסה גלויה לעין וידעת מאיפה הפרנסה שלך מגיע, אבל על ידי הספירה והמדידה אדם מעורר על עצמו יותר דינים ויותר צמצומים, הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זי"ע אומר למה אנשים לא מצליחים היום, כי מיד שיש לך משהו בכיס אתה דואג מיד שכולם ידעו מזה שאתה כבר עשיר כקורה, וממילא אנשים גורמים לעצמם דינים וצמצום. כי אף שמתחילה היה גם כן בטחונו בצמצום קודם שמדד ושמנה, עבור שבטח על מה שראה בעינו אף קודם המדידה, מכל מקום לא היה הצמצום גדול כל כך. כי אף שידעת מאיפה אתה מרוויח, אבל לפי שלא נודע לו עדיין הקצבה בצמצום גדול.

כהיום שיודע בצמצום ובשווה, ובוטח על זה המנין, והבן. ועל כן, יותר היה הברכה מצויה קודם המדידה מעכשיו, לפני שהתחילו לספור ולמדוד היה הרבה יותר שפע וברכה, עבור שלא היה בטחונו מוגבל בצמצום השוה. כמו עתה אחר המדידה, שכל מדידה היא בחינת צמצום.

צריכים לעשות מעשה

אבל תכלית מה עושים כאן כדי שיהא שפע וברכה לנו, ר' אשר אומר שכל דבר לא מספיק שיהיה רק באמונה אלא צריכים ג"כ הלכה למעשה, אם תעורי ואם תעוררי את האהבה עד שתחפץ, כל פעולה צריכים להכניס לתוך למעשה, ואיזה למעשה אפשר לעשות להראות שהביטחון שלי הוא רק בהקב"ה? אלא הרה"ק רבי זושא זי"ע אמר: וכי תאמרו מה נאכל,

זה לבד שאדם שואל מה נאכל זה עוצר את ההשפעה מהקב"ה, ואיזה פעולה מעשית צריכים לעשות כדי שיהא לנו ביטחון?

אדם שנותן צדקה מקבל ברכה בעסק שלו

וכענין האמור שמעתי מהחכם השלם האלוקי מוהר"ר זוסיא מאניפאלי, פירוש על מה שכתוב במעשר ובחנוני נא בזאת, ברגע שנותנים צדקה זה לא רק במחשבה ובדיבור אלא זה גם במעשה ממש, אם לא אפתח לכם ארובות השמים והריקותי לכם ברכה עד בלי די. עד שיבלו שפתותיכם מלומר די. אדם שלא נותן מעשר מהכסף שלו זה כמו בשר שלא הידחו אותו, וברגע שאדם נותן צדקה זה מביא לו ברכה בעסק שלו, כי אז אתה נותן מעצמך לשני, ולמה אדם נותן? אלא בזה הוא מראה שהוא חי שזה לא שלו אלא של הקב"ה, וכמו שכתוב ויקחו לי תרומה דהיינו על ידי שאתה נותן אתה בעצם גם לוקח ממנו, ובזה אתה מראה שהקב"ה נותן לך וזה לא אתה בכלל.

אדם שנותן צדקה פותח ערוץ עם הקב"ה

שהוא כנ"ל, כי מי שבוטח בביטחון גדול ואמונה חזקה רק בו יתברך, שהוא סיבת כל הסיבות, ולא בעצם הסיבה, ומי שחי ככה יודע שהכלי אשר בה ינתן השפעתו. שזה לא יותר מסיבה וזה לא מציאות כלל. אם הוא במדריגה זו, אזי יורד לו ההשפעה מלמעלה, ואז פתחת ערוץ עם הקב"ה בעצמו, אדם שעושה פעולה של צדקה זה הפשטה הכי גדולה שיכול להיות, מבעל הרצון עצמו, בלי אמצעות צמצומים ולבושים, וברגע שנתתי בזה אתה מראה שזה לא שלך כלל, ואז אין כבר סיבות ואין אתה כלל, רק מופשט מן לבושים מוגבלים, שהן דרך ירידת עולמות. ואז הורדת מחסומים והגבלות מעצמך ואז יש לך השפעות ישירות מהקב"ה.

ריק נקרא מופשט מלבושים

וזהו והריקותי לכם ברכה, מלשון אריק חרבי, אדם שיש לו חרב כל זמן שזה נמצא בתוך הנרתיק שלו אי אפשר להשתמש בו כלל, וברגע שמוצאים אותו אז אפשר להשתמש בו, שפירוש רש"י על שם שהחרב מופשט מן תערו שנתון בתוכו ונשאר ריק. ריק נקרא מופשט מלבושים, וברגע שאדם חי מעל הטבע אז הקב"ה ג"כ יחיה איתך מעל הטבע ובלי צמצום, וברגע שאדם נותן צדקה בזה הוא מראה עד כמה שהוא מופשט לגמרי להקב"ה, רק יהודי יכול לתת צדקה גוי לא יכול לתת צדקה כלל.

הקב"ה עשה צמצום מדויק בשבילך

וזהו והריקותי לכם ברכה, שהוא לשון התפשטות מלבושים כאמור, שהברכה יהיה מורק ומופשט מלבושים מוגבלים וצמצומים. עד בלי די, שהוא סוד הצמצום. דהיינו שלא יהיה שם די. שלא יהיה מצב של צמצומים. כידוע שהרה"ק הדברי חיים זי"ע לא היה הולך לישון עד שחילק עד כל הכסף שלו לצדקה. כנודע ממה שאמרו רבותינו ז"ל שדי שאמר לעולמי די, שהיה העולם מתפשט ומתרחב וכו' והיה יכול להיות מצב שעוד מעט כבר לא יוכלו לראות את הקב"ה, עד שגער בו ואמר די, שהוא סוד הצמצום בבריאת העולמות כנודע. דהיינו הקב"ה עשה מצד אחד שיהיה צמצום כי בלי זה היינו מתבטלים להקב"ה לגמרי, ואם היה עושה צמצום מדי לא היינו יכולים לראות אותך כלל, וממילא עשה איזון מיוחד ומדויק שיהיה צמצום אבל שלא יהיה מדי.

אדם צריך לדעת שהקב"ה ממלא לו את החיסרון שלו

וברגע שאדם חי שכל דבר מגיע מאת הקב"ה אז הוא יכול לקחת ממך את הדי ולהתחיל לתת לך השפעות. וזהו גם כן כאן, עד בלי די, שע"י מצות מעשר שתבטחו בו, ותאמינו שלא יתחסר לכם שיעור מה שאתם מפרישים המעשר, כי ברגע שיהודי נותן מעשר הוא מקבל כי הקב"ה יחזיר לו הרבה יותר ממה שנתן, עבור שיש בידו למלאות לכם כל חסרונותיכם. החובת הלבבות כותב שאדם צריך שיהיה לו ביטחון בהקב"ה, וגם שהוא יכול למלאות לו את החיסרון שלו, וגם הקב"ה יודע האם יש לך ביטחון או לא, אדם יכול להסתובב כאילו שיש לו ביטחון אבל הקב"ה בעצמו יודע האם יש לך או אין לך.

אדם לא נותן צדקה כי הוא מתחמק מזה

עבור הביטחון הגדול הזה. מעשיך יקרבוך מעשיך ירחקוך, שאין אתם משימים בטחוניכם בסבה ההוא, וברגע שאדם עושה פעולה שבעצם הוא מקבל ולא נותן כלל, שהוא התבואה או המעות שאתם נותנים למעשר, ובזה אתה מראה שאתה בוטח בהקב"ה ולא בסיבה. כמו אותן שאין מקיימין מצוה זו למה אנשים לא נותנים צדקה, כי אז עולה לו כל הרגשות שלו ואז הוא עסוק בהתחמקות מכולם, וברגע שעולה לו כל המידות במקום להביא את זה למי שמחיה את כל המידות שזה הקב"ה, ובעצם הוא עוזר לך להתקרב אליו דרך המידות.

אדם צריך לחיות נשמה ולא גוף

על שאין להם ביטחון בזה, וחי יותר גוף מנשמה, רק שמשים בטחונו על התבואה והמעות ההוא, וירא שלא יחסר, ואתם לא כן. אז והריקותי לכם וגו', גם אני אפשוט לכם הברכה מן המוגבלות וצמצומים, עד בלי די שלא יהא בחינת די שהוא צמצום כאמור לעכב השפע תמיד ח"ו. ודפח"ח.

סיפורי צדיקים על צדקה

כ"ק מוח"ז מביאלה זצ"ל היה לוקח קופסא של קפה עילית והיה עושה חור מלמעלה, והיה מכניס זאת לתוך הנרתיק של התפילין והיה מכניס בתוכו צדקה בכל עת. וכידוע שהרה"ק האמרי יוסף זי"ע לא היה ניגש לתפילה לפני שהיה מחלק חי רייניש לצדקה. והיה מחלק זאת שליש לעניי עירו, שליש ליושבים שהיו בספינקא, כידוע שהיה שם ארבעים יושבים, היום זה נקרא כולל, ושליש היה שולח לעניי ארץ ישראל. היה תקופות שלא היה לו לחלק, והיה מלווה משכנים כסף, והיה ממשכן דברים בשביל זה, אבל מדי הרבה זמן לא יוכלו להמשיך ככה כי לא החזירו את הכסף.

נכנס בנו הרה"ק החקל יצחק זי"ע ואמר לו אבי אי אפשר להמשיך ככה הרי אין לך, וגם כתוב חישב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו כאילו עשאה. א"כ אבי למה אתה כ"כ סוער הרי קיימתי מצוה לפחות. ענה לו האמרי יוסף בסדר קיימתי מצוה אבל מה זה יעזור לעני שאני עשיתי מצוה, נופל ממנו חתיכות בשר על זה שאין לעני מה לאכול. דהיינו שזה לוקח ממנו כוחות גדולים על שאני רואה שאין למישהו לאכול.

איך אפשר לפרוש מעשר

ומה שמפרש הש"ס מאי עד בלי די עד שיבלו שפתותיכם מלומר די, לפעמים אתם מקבל משהו ופתאום מתחיל לומר די יש לי כבר מספיק אל תביא לי עוד, אפשר לומר כוונתן הוא ע"פ האמור, שהנה, אדם זה שבוטח בהקב"ה, שירידת השפע שלו יהיה בכזה שפע גדול מאוד יהיה שלא בדרך צמצום. מכל מקום, אם אח"כ כשיבוא להפריש מעשר, יהיה צריך להיות מונה המעות או התבואה, לכאורה הרי מקודם אמרנו שאסור לספור וזה מביא לנו להיות בדין וצמצום, אבל לכאורה כדי להפריש מעשר צריכים לספור בדיוק כמה שיש ואז נדע כמה מעשר לתת, אבל ברגע שסופרים אז יביא עצמו על ידי זה לבחינת גבול וצמצום כאמור למעלה, ועל ידי זה יהיה אין הברכה מצויה, מחמת שיהא דבר המנוי. ומה יהיה כאן.

הקב"ה יתן לך כ"כ מהר שלא תיידע מזה כלל

אלא הפוך הקב"ה יתן לנו כל כך הרבה שלא יהיה כלל מצב לספור ולמנות אותם, לזה אמרו עד שיבלו שפתותיכם מלומר די, כי כל כך יהיה גודל הברכה בריבוי השפע, עד שלא יוכל לספור במנין ולמדוד במדידה, הקב"ה יתן לכל אחד כ"כ הרבה שלא ידע כלל כמה שיש לו, שאם היה רוצה לספור במנין בפיו, כנודע, שהמנין הוא באמירת פיו א' ב' ג' וכו' כדרך כל הסופרים, פשוט זה יהיה כ"כ הרבה שיצטרכו מחשבון לזה, ודרך הפה לא יהיה מצב לספור.

לא יחיה מצב לספור את הכסף

אזי יבלו שפתותיו מלומר, פירוש, שילאו ויבלו שפתותיו מלומר אותו המנין, עבור גודל ריבוי הברכה. די, פירוש, שאם היה יכול לספור, היה מביאו להתצמצמות מוגבלת בחינת די שהוא צמצום כנ"ל, לכך משפיע לו שפע וברכה רב כל כך, עד כי חדל הסופר לספור, לא יהיה מצב לספור אותו כי אין מספר, עבור גודל השפע ברכה העליונה מבעל הרצון והרחמים, שישפיע עלינו ועל כל ישראל, ונאמר אמן נצח סלה וועד. ברוך ד' לעולם אמן ואמן.

צריכים לעזור לרבי מאיר בעל הנס

היה לי דוד רבי יעקב גאליצקי ע"ה יום אחד הייתי אצלו וראיתי שמישהו מבקש צדקה, והוציא כזה מעטפה עשויה מקרטון עם הידוקים בצדדים, שאלתי אותו מה זה, והוא ענה לי שזה מכסף מעשר שיש לי. ולמה אתה שם זאת כאן דווקא, והוא ענה לי כשאני מרוויח מיד אני מפריש לצדקה. אמרתי לו מה בוער כשאני יגיע אז תתן לו, והוא ענה לי האם רבי מאיר בעל הנס איז א שונערער האם הוא צריך לבוא ולבקש ממנו אני מיד נותן לו.